

[Enggaard.]

betydelig glæde. Det var en af de forudsætninger, som lå til grund for tjenestemandsforslaget i 1969, og vi har fra venstres side ved flere lejligheder efterlyst en sådan fastlæggelse af bredere ansættelsesområder. Ud over den mulighed, som tjenestemandreformens af 1969 gav for, at derefter ansatte og folk, som havde modtaget advancement i deres stilling, kunne overføres til andet egnet arbejde, vil sådanne bredere ansættelsesområder kunne være en værdifuld ting i forbindelse med kommende rationaliseringer og forenklinger af det offentliges arbejdsopgaver, og jeg tror, man ved flere lejligheder har gjort den erfaring, at sådanne bredere ansættelsesområder såvel set fra statens synspunkt som arbejdsgiver som set fra den enkelte ansattes synspunkt ville kunne have lettet en sådan rationaliseringsopgave.

Om den særlige ting, som er indeholdt i fremskridtspartiets forslag til beslutning, nemlig at ingen ny stilling må besættes, før der er nedlagt en tilsvarende stilling et andet sted i den offentlige sektor, har vi den frygt, at det kan give anledning til en betydelig administration at håndhæve en sådan ordning, og vi er ikke på forhånd særlig begejstrede for tanken om, at kun allerede ansatte i den offentlige sektor skal kunne finde ansættelse ved ledigblevne offentlige stillinger. Vi er bange for, at man på den måde hindrer en tilgang af arbejdskraft fra den private sektor. Der må her også gælde nogle hensyn til, at man kan finde de mest kvalificerede i forbindelse med en sådan stillingsbesættelse.

Som sagt: om den langsigtede målsætning er vi enige; vi kan nok have vore tvivl med hensyn til de veje, som er anvist fra fremskridtspartiets side.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil da gerne sige tak til finansministeren for, at han nu er ved at blive fremskridtsmand. Vi har hørt det på talen her og set det i den artikel, der stod i Aktuelt i dag: nu skal der søreme gøres noget ved de offentligt ansatte. Og så kommer de fæle fremskridtsfolk nu igen og fører hetz mod de offentligt ansatte. Nej, vi fører ikke nogen hetz mod de offentligt ansatte. Vi siger, som hr.

Enggaard ganske rigtigt var inde på: de udfører det arbejde, som skiftende regeringer og folketing har pålagt dem. Men vi mener, en stor del af det er så inderlig overflødig. Og at vort forslag om, at hvis en kommune vil ansætte en mand, skal det indberettes til et kontor, skulle give sådan et kæmpe-papirnusseri, kan jeg ikke forstå. Det vil i hvert fald hjælpe finansministeren med at tælle de offentligt ansatte; vi ved alle sammen, hvor meget bøvl der var for et par år siden, da de skulle tælles. Man opgav vist på halvvejen, man nåede aldrig at blive færdig med det. Det vil i hvert fald betyde en meget stor forenkling.

Og så kan det jo ikke nytte noget, at finansministeren nu står heroppe og siger, vi har lønningsrådet. Ja tak, jeg har selv den ære at være medlem af dette råd. Men hvad sker der i lønningsrådet? For mig at se som nyt medlem arbejder man ud fra forældede forudsætninger. Vi ved alle sammen, at nu har vi en akademikerpukkel, og vi ved også, at tilgangen til de højere uddannelser gud ske lov ikke er så stor, som den har været. Men de prognoser, som man ansætter lærere efter, er prognoser, der er udarbejdet sidst i 1960'erne, hvor man forventede en helt anden samfundsudvikling end den, vi nu er inde i. Så det er forældet.

Alle dem, der så kærligt vil tale de offentligt ansattes sag, må jeg vel have lov til at erindre om, at dengang jeg var ung, ville jeg måske have været mejerist og kunne tænke mig at gå i lære som mejerist — det var der nogle der gjorde. Men hvad skete der? Mejerierne blev nedlagt, der blev ikke brug for mejeribestyrere. Der var nogle, der gik i lære som kommissar, de ville have en købmandsforretning. Hvad skete der? Købmandsforretningerne forsvandt, der kom supermarkeder. De, der ville være landmænd, måtte flytte ind til byen og få arbejde. Sådan har alle andre grupper i samfundet været underkastet nødvendighedens lov.

Det kan ikke være rigtigt, at én eneste gruppe i samfundet skal sige: jeg sidder, som jeg sad, da jeg blev sat, og mig kan I ikke pille ved. Dengang tjenestemandsbegrebet blev oprettet for mange, mange år siden, var det måske et sundt princip, og da var det en forsvindende lille del. Men i 1960 havde vi ca. 300.000 i den offentlige sektor, i dag begynder vi at nærme os de 800.000, og der